

क्यान्सर अस्पतालको यात्रा

उपचारको भन्दा खर्चको चिन्ता ठूलो !!

यात्रा संस्मरण ■ गोविन्द बेल्वासे

भारत, पश्चिम बंगालका एक जना अधवैशे बंगाली पुरुषले आफ्ना छोरा छोरीले खर्च गर्न नहिचिकाएको गुनासो गर्दै थिए, मसंग। तर, उनका छोरा-छोरीले उनकै क्यान्सर रोगको औषधि गर्न गरेको खर्चको विषयमै उनको गुनासो रहेछ। उनले 'कमाउन कति गाहारो हुन्छ, भन्ने यीनीहरू बुझ्दैनन्' भन्दै छोरा-छोरी तथा परिवार प्रति गुनासो गर्दै थिए।

उनको आसय बुझ्ने पछि, 'यो त छोरा-छोरीको तपाईं प्रतिको माया तथा ममता हो', भन्ने कुरा उनलाई बुझाउन मैले असफल प्रयास गरें।

एकातिर छोरा छोरीले क्यान्सर लागेका बाबुको औषधि उपचारमा मन खोलेर खर्च गरेको ममता-भाव र अर्को तर्फ पिताको औषधि उपचारका लागि छोरा-छोरीले सम्पत्ति खर्च गरेकोमा पिताले चिन्ता गरेको देखा कसको पो मन छुट्टिन होला र ! अहिलेको स्वार्थी जमानामा अग्रजहरूप्रति सन्ततिको यति धेरै माया हुने पूर्वीय (भद्रो) परम्परा गैसकेको रहेनछ भन्ने प्रष्ट हुँदा म एक किसिमले निकै खुसी पनि भएँ।

रगतमा क्यान्सर लागेका भाञ्जाको उपचार गर्न क्रममा निमोनियाले सताए पछि उनी सिक्किस्त परेकाले म उनलाई भेट्न 'बम्बइको टाटा मेमोरियल क्यान्सर अस्पताल'मा पुगेको हुँ। उनलाई काठमाण्डौबाट उपचारका लागि त्यो अस्पतालमा लगेको करिब दुई हप्ता भैसकेको थियो। त्यहाँ विरामीलाई कुनै इन्फेक्सन हुन्छ कि भन्ने डरले विरामीसंग एकजना आफन्तलाईमात्र बाईंमा बस्ने सल्लाह दिइएको हुनाले म बाईं बाहिरको प्रतीक्षा कक्षमा बसिरहेको थिएँ। त्यसैबेला भारतकै एक जनाले मलाई उक्त अस्पताल सरकारी हो कि होइन भन्ने जिज्ञासा व्यक्त गरे। मैले भने उनलाई उक्त अस्पताल सरकारी नभएर च्यारिटीको उक्त सञ्चालित भएको बताएँ। तर त्यो कुरा मलाई पक्का थाहा भएर भन्दा पनि अनुमानका भरमा नै बताएको थिएँ। सायद उनले मलाई पनि कुनै भारतीय नागरिक नै ठानेर उक्त प्रश्न सोधे होलान् जस्तो लाग्छ।

त्यही बार्तालापको क्रममा मेरै छेउँमा बसेका व्यक्तिगत पनि कुराकानी सुरु भयो। उनी बंगाली भाषा बोल्दा रहेछन्। हिन्दी बोल्न उनलाई त्यति सजिलो नलागे जस्तो लाग्यो। न त मैले बंगाली भाषा जान्ने नत उनले नेपाली भाषा जान्ने तर उनको इंडोसीश भाषाको अभिव्यक्तिको भाव र आशय भने मैले बुझिरहेको थिए। व्याकरण नभिलेको वाक्यांश भए पनि उनी बल गरी-गरी अंग्रेजी

बोल्नरहेका थिए। क्यान्सर लागे पछि उपचार गर्न लागेको खर्चबाट उनका छोरा-छोरीले थप्टै र बोक्दै गरेको ऋणको भारी उनको चिन्ताको विषय बनेको रहेछ। उनलाई आफ्नो रोग र स्वास्थ्यको भन्दा सन्ततिका थाप्नमा थपिँदै गरेको ऋणको भारी बढी चिन्ताको विषय भएको छ। उनको रोग निको पार्ने उपचार पद्धति अन्तर्गत रेडियमको सेकाइ र केमोथेरापी अपनाइएको उनले बताए। केमोथेरापीमा रसायन शरीरमा प्रवेश गराएर क्यान्सर तत्व 'ब्लास्ट' नस्ट गर्ने गर्दा त्यस्तो रसायनले 'ब्लास्ट' मात्र होइन शरीरलाई फाइदा गर्ने कोषिकाहरू पनि नस्ट गरिदिन्छ। त्यसैले गर्दा शरीरमा रोग प्रतिरक्षा गर्ने शक्ति क्षीण हुने हुनाले नै त्यस्ता विरामीहरूलाई कुनै इन्फेक्सन हुन नपाओस् भनेर बढी होस पुऱ्याउनु पर्ने कुरा पनि मैले थाहा पाएँ।

तर ती बंगाली मित्रलाई भने त्यो आधुनिक चिकित्सा प्रणालीको पद्धति भन्दा बढी रामदेवको योगाबाट आफ्नो आयु लम्बिइरहेको जस्तो लागेको रहेछ। त्यो उनको यथार्थ थियो वा छोरा-छोरीको ऋणको भार नथप्ने जुक्ति, त्यो भने उनैलाई मात्र थाहा होला। रामदेवको योगा गरेका भरमा क्यान्सर निको पार्ने उनका कुरामा म सहमत हुन सकिरहेको थिइन तर मैले उनीसंग तर्क गर्न पनि आवश्यक ठानिन।

त्यति धेरै खर्चिलो उपचारले बाँचेको ज्यान भन्दा रामदेवको योगाबाट जिति हुन्छ त्यति दिन मात्र अरू बाँचेर छोरा-छोरीलाई ऋण नथपन पाए उनलाई सन्तोष लाग्थ्यो भन्ने आसय उनका हरेक कुराबाट फल्किन्थ्यो। भइँड हेर्दा स्वस्थ नै देखिने ती बंगाली साथी क्यान्सर रोगबाट पीडित भएको पनि छ महिना भन्दा बढी भैसकेको रहेछ।

बम्बइको क्यान्सर अस्पतालमा मेरो भ्रमणका क्रममा कुराकानी भएका ती बंगाली मित्र त एक पात्र मात्र हुन। त्यही अस्पतालमा, एक सिक्किमका नेपाली भाषी परिवार पनि क्यान्सर उपचारका लागि नै आएका रहेछन्। उनलाई सिक्किमका नेपाली भन्नु ठीक होला जस्तो लाग्छ। सिक्किम भारतको प्रान्त भए पनि भाषा, संस्कृति र भावनाले नेपाली नै हुन् उनीहरू। सिक्किमका ती विरामीको फोक्सोमा लागेको क्यान्सर रेडियम सेकाइ र केमोथेरापीबाट ठीक भएको रहेछ। तर अस्पतालले तीन महिनामा पुनः जाँच गर्न बोलाएको रहेछ। त्यसैले उनीहरू आएका रहेछन्। तर जाँचका क्रममा फोक्सोमा लागेको क्यान्सर सञ्चो भए पनि घाँटी निर फेरि क्यान्सर 'ब्लास्ट' सरेकोले

उपचार लम्बिएको रहेछ। हुन त घाँटी निर देखिएको ठाउँमा क्यान्सर नै हो कि होइन भन्ने जाँच गर्न पठाएको रिपोर्ट म त्यहाँबाट हिँड्दाको दिनसम्म आइपुगेको थिएँ। त्यो जाँचको रिपोर्ट आउन बहतर घण्टा भन्दा बढी लाग्दोरहेछ। उनीहरूले त्यही बायप्सी रिपोर्ट पखिँरहेका थिए। त्यो रिपोर्ट आए पछि बल्ल कून उपचार पद्धति अपनाइने हो भन्ने निधो हुँदो रहेछ। तर केमोथेरापी चलाउने संभावना रहेको विरामीको भाइले बताए। भतिजो र भाउजूसँग दाइको उपचार गराउन त्यहाँ आएका सिक्किमका ती भाटिया थरका मित्र पनि मिलनसार नै रहेछन्। उनले आफ्ना दाजुलाई फोक्सोमा क्यान्सर लागेको कारण बताउँदै गुनासो पनि गरे। दाजुले पहिला दिनमा दुई डिब्बा चुरोट खाने गरेको, तास खेल्ने आदतले गर्दा चुरोटको असर फन बढी भएको र त्यसकै कारणले फोक्सोमा क्यान्सर लागेको गुनासो सुनाए। रेडियमको सेकाइ र एक डोज केमो (रसायन) दिए पछि फोक्सोको त्यो क्यान्सर भने निको भएको रहेछ।

क्यान्सर रोगको उपचारका लागि रेडियमले सेकेर क्यान्सर तत्व माने र केमिकल शरीरमा हालेर उपचार गर्ने दुई पद्धति अपनाइँदोरहेछ।

बाइस वर्षका उमेरमा रगतमा क्यान्सर लागेका भाञ्जालाई भेट्न म बेलायतबाट बम्बइ पुगेको हुँ। पोहोरसाल मात्र फिलिपिन्सबाट पाइलट कोर्ष पास गरेर हवाईजाहज उडाउने लाइसेन्स समेत निकालिसकेका भाञ्जालाई त्यस्तो खतरनाक रोग लागेको सुन्दाका दिन रातभरि म निदाउने सकिन। आफन्त विरामी भएको सुनेर रातभरि फपक्कै निद नलागेको यो मेरो पहिलो अनुभव हो। उमेर ढल्किए पछि कोही विरामी परेको वा मृत्यु भएका सुन्दा भन्दा आफ्नो काखमा हुँकिएका कलिला उमेरका व्यक्तिलाई रोग लागेको सुन्दा बढी पीर लाग्दोरहेछ। क्यान्सर रोग लागेको निधो भए पछि उपचारका लागि बम्बइ लैजाने भन्ने सुनेदेखि नै उनलाई भेट्न बम्बइ जाने योजना बनाउँदै थिए। उनको उपचारको खबर पनि दैनिकजसो फोनबाट भए पनि लिँदै रहें। तर एक दिन श्याम (विरामी का पिता तथा मेरा बैनीज्वाई) सँग कुरा हुँदा विरामीलाई छातीमा इन्फेक्सन भएको बताउनु भयो। त्यो अस्पतालमा पुगेर केमो उपचार सुरु भएको सातौँ दिनमा त्यो इन्फेक्सन भएको डाक्टरले बताएछन्। डाक्टरले विरामीको अवस्था सिक्किस्त रहेको बताए पछि विरामीका पिता आतित्तु न त स्वभाविकै थियो। त्यो खबरले म

पनि आतिएँ, मन ब्याकुल भयो र भोलिपल्ट नै बम्बैका लागि प्रस्थान गरेँ।

यस भन्दा अघि म कहिल्यै बम्बइ गएको थिइनँ। भारतका अरू शहरमा जाँदा कोइलाको धुँवाको गन्धले स्वागत गरे भँै त्यहाँ पनि एयरपोर्टबाट निस्कँदा त्यो गन्धले स्वागत गर्दा भन्ने लागेको थियो। तर मेरो नाकले त्यो चित परिचित गन्ध भने थाहा नै पाएन। विमान पख उजेलो नहुँदै एयरपोर्टमा रोकिएको प्लेनबाट आलिँएर सिधै जाँदा सुतेकाहरूको निद्रा विगारिदिनु भन्दा दुई घण्टा जति एयरपोर्टमा बिताएर अस्पताल तिर जाने योजना बनाएर बाहिर बसिरहेको थिए। मेरै अगाडिबाट एउटा खाइलाच्यो ठूलो मुसो दगुरेको देखेर त्यसको फोटो खिचन मैले क्यामरा फिक्दा फिक्दै त्यो मुसो हरायो। अरबबाट छुट्टिमा आएका एक नेपाली पनि त्यहीँ भेटिए। तर त्यहीँबाट उनीहरू आफ्नो बाटो लागे। म पनि आफ्नो बाटो लागेँ। प्रिपेड टेक्सीको पैसा बुझाउन लामो लाइन गरी दिएँ।

जाँना साथै विरामी भेट्न मन लाग्यो। भेट्दा त विरामी साच्चै नै सिक्किस्त रहेछन्। हातमा सलाईन चढाईरहेको, मुखमा अक्सिजनको मास्क जोडिएको, पुरै लम्पसार परेर सुत्न नसकेकाले आधा उठाइएको बेडमा सुतेको विरामी देखा नरमाइलो लाग्यो। तर, आधुनिक चिकित्सा प्रणाली र सुविधाको भरौसामा विरामीलाई सञ्चो हुने आशा गर्ने पर्ने बाध्यताको घेरा भित्र बाँधिएको थिएँ म पनि। म त्यहा पुग्नाले छोरोको रोग र अवस्थाका कारण पीडा महशुस गरिरहेका शव्यमलाई पनि केही सान्त्वना मिल्थो जस्तो लाग्छ। म त्यहाँ पुगेपछि भोलि पल्ट विरामीको अवस्थामा अघिल्लो दिन भन्दा अलि सुधार देखियो तर त्यति धेरै सुधार भैसकेको भने थिएँन। केहि दिनदेखि हरेक दिन अरूको रात दिएर विरामीको प्राण धान्न परेकोमा अरूको रात नदिइ विरामीको प्राण धार्निदाको दिन हामीलाई धेरै नै सान्त्वना मिल्थो। क्रमसः तेस्रो र चौथो दिन पनि विरामीको अवस्था सुधार हुँदै गयो। पाँचौँ दिनको दिन त सलाईन पनि चढाउन नपरेको र रगतमा प्लेटलेट र हेमोग्लोबिन पनि बढेको देखेपछि त साच्चै नै चमत्कार भए जस्तै लाग्यो। हुन पनि डाक्टरहरूले पनि आशा मारेका रहेछन् जस्तो लाग्यो मलाई। तर त्यो सुधार देखे पछि डाक्टरहरू पनि छक्क परे। विरामीको

अवस्था हेरेर होला डाक्टरले हरेक दिन एक दिनका लागि मात्र औषधि किन्न पठाउँथे। तर विरामीको अवस्थामा सुधार आएपछि दुई तीन दिनका लागि औषधि मगाउन थाले। डाक्टरलाई पनि अब भने विरामीको आयु लम्बिएको विश्वास भएको अनुमान गरेँ।

बम्बइ अचाक्ली महगो शहर रहेछ। बसाइको व्यवस्था गर्न ज्यादै खर्चिलो। त्यसमाथि क्यान्सर उपचारका लागि सारै महगो उपचार पढ्ति रहेछ। विरामी कुनै एक जनाले भएन तीन-चार जना बस्दा त्यो खर्च पनि थपिने। त्यसैले क्यान्सरको उपचार गराउनु चाने चुने कुरो पनि होइन रहेछ। बम्बइ बाट फर्किएपछि बेलायतमा केही मित्रहरूसंग त्यस विषयमा कुरा हुँदा एक मित्रले आफ्नी आमाको क्यान्सर उपचारमा खर्च धेरै भएर पनि सञ्चो नभएको गुनासो पोख्नु भयो। 'सास छँदासम्म आश' गरेर उपचारमा खर्च पनि गर्नु पर्ने सञ्च पनि नहुने अवस्थाको पीडा भुक्तभोगीलाई फन बढी थाहा हुँदोरहेछ। अर्का मित्रले पनि विरामीलाई सञ्चो हुँदैन भन्ने थाहा हुँदा हुँदै पनि उपचारमा धेरै खर्च गर्नु पर्ने क्यान्सर रोगको व्याथा कहनु भयो। तर, उहाँ पनि त्यो अवस्थाको भुक्तभोगी हो कि अरूको देखेर

अनुभव सुनाउनु भएको हो भन्ने सोध्ने आँट भने मैले गर्न सकिन। आफ्ना मान्छेको जीवन मृत्यहीन हुने हुनाले सक्नेले त आश छँदासम्म खर्च त गर्ने नै भए।

रोग भने खर्च गर्न सक्ने वा नसक्ने कसैलाई पनि नलागिदिए पनि त हुन्थ्यो नि। त्यो अस्पतालमा भेटिएका एक विरामी भने रसीक रहेछन्। आफ्नो शरीरमा चढाइरहेको सलाईनको बोतल आफ्नै हातले उचालेर आफ्नो बाइबाट हिँड्दै आएर प्रतीक्षा कक्षमा आरामा गरीरहेका ती विरामीसंग त्यहीँ नै मेरो पनि कुराकानी भयो। डाक्टरले अलि अलि हिँड्नुले गर्ने सल्लाह दिए अनुसार उनी त्यसरी बाहिर आएका रहेछन्। बरेलीबाट उपचारका लागि त्यो अस्पतालमा आएका सुंदार पेशा गर्ने ती यूवालाई पनि रगत मै क्यान्सर लागेको रहेछ। दुई सन्तानका बुवा पनि रहेछन्। उनी पहिलो खुराक रासायन रगतमा दिए पछि दोस्रो खुराक रासायन उपचारका क्रममा थिए। रोगकै कारणले होला अलि चिन्तामा ब्याकुल रहेको पनि देखिन्थे। तर कुराकानी र उनको भाव भने बडो रसीक थियो।

रङ्ग/विरङ्ग

दुङ्गा हानेर गर्ने लडाइँ अर्को चल्दैछ

आजभोलि लडाइँले अर्को रूप लिइसक्यो। स्याटलाइटले दिएको नक्साको आधारमा हजारौँ हजार माइल टाढाबाट क्षेप्यास्त्र हानेर निसाना लगाउनु अहिले। अब जमिन, पानीबाट युद्ध उठेर अन्तरीक्षतर्फ लाग्दैछ तर भारतको उत्तराञ्चलमा पर्ने देवी धुरामा रहेको एक बाराही मन्दिरमा हरेक वर्ष रक्षा बन्धनको दिनमा दुई सप्ताहको बीचमा दुङ्गा हानेर युद्ध गर्ने परम्परा कायमै रहेको छ।

देवीधुरा अलमोडा, पिथौरागढ र नैनताल जिल्ला जोडिएको जोडिएको ठाउँमा पर्छ। यहीं रहेको मन्दिरमा विशेष गरी खाम जातिका समूहको बीचमा यो युद्ध हुने गर्छ। रक्षा बन्धनको दिन हरेक वर्ष लाग्ने मेलालाई स्थानीय रूपमा 'वगवाल' भन्ने गरिन्छ। गत मंगलवार रक्षा बन्धनको दिन भएको वगवाल मेला भन्दा लखौँ लाख मानिसहरू जम्मा भए। १३ मिनेटसम्म चलेको दुङ्गा लडाइँमा १५० जना भन्दा बढी योद्धाहरू घाइते भए। करिब एक दर्जन दशकहरू पनि घाइते भए।

परम्परा अनुसार मन्दिरको गुफामा रहेकी शक्तिको परिक्रमा र पूजा अर्चनापछि दुवचौड मैदानको ५ पटक परिक्रमा सम्पन्न गरी योद्धाहरू पत्थर युद्धको लागि तयार भए। ढोल नगाएको आवाजको बीचमा युद्ध लड्ने योद्धाहरूको पछाडि रहेका महिलाहरूले वीर रस र देव स्तुतिमा आधारित गीतहरू गाएर योद्धाहरूलाई उत्साह थपे।

लडाइँको तयारी स्वरूप चार बटा खाम जातिका योद्धाहरूले ४ तिर चार वटा युद्ध मोर्चा खडा गरे। उनीहरूले मोर्चा सभालेपछि अपहान्द २ : ५१ मा मन्दिरका पुजारीले शंख फूके। यसपछि सुरु भयो युद्ध। हेर्दा हेर्दै मैदानको चारैतिरबाट दुङ्गाको वर्षा हुन थाल्यो। ३ बजेर ४ मिनेट जाँदा पुजारीले युद्ध रोकिएको घोषणा गरे। तर युद्ध लड्नेहरूले युद्ध रोकिएको घोषणा भएको तीन मिनेटपछि मात्र युद्ध रोके। युद्धमा घायल भएका १५० जना रगतले लतपतिएका थिए। उनीहरू कोही पनि अनुहारमा दुखाइको कुनै भाव देखाइरहेका थिएनन्। युद्ध समाप्त भएपछि चार वोटै खाम समूहले भेटघाट गरे र एक अर्काको सन्चो विसन्चोको सोधखबर गरे अनि बाराहीको जयजयकार गरे। यस पटकको पत्थर युद्धमा गहडवालका खामहरू बढी घाइते भएका थिए। मौसमले साथ नदिए पनि यस पटकको उक्त युद्ध हेर्न एक लाख भन्दा बढी मानिस जम्मा भएका थिए।

गाडी किन्ने पैसा पुग्यो खुद्रा पैसाले

खुत्रकेमा पैसा खसाएर सानो सानो बस्तु किन्नु त मामुली कुरा हो तर एक चिन्तियाले खुद्रा पैसाबाट गाडी नै किनेका छन्। ज्वाहो नाम गरेका ती व्यक्तिले यस्ता रेच्छी पैसा जम्मा गर्दा गर्दै एक लाख यूयान नै पुऱ्याएछन् र अन्तमा ध्यान नै किने। ज्वाहो छपाइको काम गर्दछन्। उनले कारोवारको समयमा ग्राहकबाट आउने साना पैसाहरू एक ठाउँमा जम्मा गर्दै गए। उनले एक कार डिलरको सामुन्ने ती खुद्रा पैसाको भारी नै बिसाई दिए। त्यहाँ रहेका कर्मचारीले दुई दिन लगाएर त्यो पैसा गरे र अन्त्यमा उनलाई गाडी थमाई दिए।

रिसलाई काबुमा राख्न नड पाल्ने चिन्तियाँ

के नड नकाराटिकन लामो बनाएर रिस उठ्नुबाट बच्न सकिन्छ ? प्रश्न अलि उरेन्ठेउलो भए पनि चीनमा एक जना व्यक्तिले नडबाट रिसलाई काबुमा राख्न समर्थ भएको बताएका छन्। फ्यूजियान प्रान्तका ४१ वर्षीय वेन जियान नाम गरेका ती व्यक्तिले विगत १३ वर्षदेखि यसरी नड पाल्न थालेका हुन् र उनको नड ३५ से.मी. लामोसम्म भएका छन्।

जब उनी टिटा थिए, त्यतिखेर उनलाई अति नै रिस उठ्ने गर्दथ्यो। यही स्वभावको कारण उनको सबैसँग झगडा मात्र परिरहन्थ्यो र सधैँ मुश्किलमा मात्र फसिरहेका हुन्थे भन्ने उनको भनाई छ। यसपछि उनले रिसलाई काबुमा राख्न नड पाल्न थाले। नड लामो हुँदै गएपछि कसैलाई मुक्का हान्नुअगाडि उनी दसपटक सोच थाले। अहिले वेन उनको रिस भन्दा पनि नडको लागि प्रख्यात छन्। उनले अहिले रेडिमेड पसल खोलेका छन्। मानिसहरू उनको नड हेर्न पनि पसलमा आउनुहुन्छ र केही न केही किनेर लाने गर्दछन्। तर नड लामो हुनाले यसलाई जोगाउन वेनलाई गाह्रो छ। उनी सुत्दाखेरी नडलाई जोगाउन हातलाई जुताको प्याकमा हालेर सुत्छन्।

नियम मिचेको जरिवाना ६ लाख पचास हजार पाउण्ड

सवारी नियम मिच्नु एक स्वीडेनको महाशयलाई निकै महङ्गो परेको छ। आफूलाई फर्मूला वान को माइकल शुमाकर संझिएर अत्यन्त तेज गतिमा गाडी चलाउने उनलाई साढे ६ लाख पाउण्ड जरिवाना तिर्नुपर्न्यो, जुन विश्वकै रेकर्ड हो। सवारी प्रहरीले ३७ वर्षीय ती व्यक्तिसँग उक्त जरिवाना रकम असुल गरेपछि उनलाई छोडिदिएको छ। यो भन्दा अघि सवारी सम्बन्धी नियम तोडेकोमा गरिएको जरिवाना १ लाख ८५ हजार पाउण्ड थियो। यो रेकर्ड पनि स्वीडेनकै नागरिकको थियो। यी सर्वाधिक जरिवाना तिर्ने व्यक्तिले १८० माइल प्रति घण्टाको गतिमा आफ्नो मार्सेडिज स्पेट कार चलाएका थिए। जबकि स्वीडेनको सवारी नियम अनुसार ७५ मिल प्रतिघण्टा भन्दा बढी गतिमा गाडी चलाउन निषेध छ। स्विश कानून अनुसार जरिवाना व्यक्तिको ओहदा, उसको धनसम्पत्ति, गाडीको गति आदि कुरालाई हेरेर गर्ने गरिन्छ।

अव जो पनि बन्न सक्छ, स्पाइडरम्यान

अव तपाईं पनि स्पाइडरम्यानभै अरला अरला बिल्डिङहरूमा चढ्न सक्नुहुनेछ। तर यसको लागि तपाईंले पनि खास किसिमको पञ्जा र जुता लगाउनुपर्ने हुनेछ। क्यालिफोर्नियाको स्टेनफोर्ड युनिभर्सिटीका अनुसन्धानकर्ताहरूले माउसुलीको पाइतालाबाट प्रेरित भएर एक पदार्थ तयार गरेका छन्। यस पदार्थको स्टिकीबोट नामको रोबोटमाथि गरेको परीक्षण सफल भएको छ। यो रोबोट शिशामा सजिलैसँग हिँडडुल गर्न सफल भएको थियो। अनुसन्धानकर्ताहरू यो प्रविधि मानिसमा पनि उपयोग गर्न चाहन्छन्। उनीहरूले यस प्रविधिको नाम जेड-मेन राखेका छन्। वैज्ञानिकहरूले बताएका छन् कि माउसुलीको पाइतालाको औलामा माइक्रोस्कोपिक रोबहरू हुन्छन्। जसले पाइतालाको सतहको क्षेत्र फराकिलो हुन्छ। यी रोबहरू मानिसको रौंभन्दा दस गुना पातला हुन्छन्। वैज्ञानिकहरूले यही आधारमा पञ्जा र जुतामा त्यस्तै खालको पदार्थ राखेका छन्। संभवत मानिसमा पनि यो परीक्षण सफल हुनेछ। अनि मानिसहरू एक दिन स्पाइडरम्यानको कल्पनालाई यथार्थमा परिणत गर्न सक्नेछन्।

दोस्रो वृहत नेवाः भेला

बेलायतवासी सम्पूर्ण नेवाः समुदायबीच आपसी सद्भाव सहयोग तथा मौलिक परम्परालाई जीवन्त राख्न तथा अन्य समुदायसँग समेत सद्भाव र समन्वय कायम गर्दै लग्न र यसलाई निरन्तरता दिन हुन गइरहको दोस्रो राष्ट्रिय नेवाः भेला सफल पार्न सम्पूर्ण नेवाःहरूको सहभागिता नितान्त आवश्यक भएको हुँदा सहभागी भइदिनु हुन हार्दिक अनुरोध गर्दछौं। साथै आवश्यक जानकारीको लागि तल उल्लेखित व्यक्तिहरूसँग सम्पर्क गरिदिनु हुन पनि विनम्र अनुरोध गर्दछौं।

कार्यक्रम वितरण

मिति - ४ सेप्टेम्बर २०१०
समय - दिनको ११ : ०० बजे
प्रवेश शुल्क - £ 10.00 (Adult)
£ 5.00 (Child), Under 5 years free
समैबजि र भोजको व्यवस्थासहित उक्त शुल्क तोकिएको हो।

स्थान :

Connaught Leisure Center
Tongham Road, Aldershot, GU12 4AS

सम्पर्क व्यक्तिहरू :

कपिल श्रेष्ठ (अल्डरसट) - 07533306680
07503275625
कुलदीप श्रेष्ठ (अल्डरसट) -07877227372
रविन्द्र श्रेष्ठ (अल्डरसट) - 07837486676
कृष्णशरण चंखु (लण्डन) - 07809510250
महन्त बहादुर श्रेष्ठ (लण्डन) - 07725795893
रामेश्वर डंगोल (लण्डन) - 07952418240
अर्जुन प्रधान (लण्डन) - 07795084940
डा. उत्तम कक्षपती (लण्डन) - 07854003164
डा. रूपक श्रेष्ठ (प्रिनफोर्ड) - 07716903404

भरत कुमार श्रेष्ठ (हेज) - 07877784538
बालमुकुन्द प्रसाद जोशी (हेज) -07950867266
बृजेश श्रेष्ठ (एक्टन) -07957171165
कुमार श्रेष्ठ (प्लमस्टेड) -07828755667
चुत्र श्रेष्ठ (प्लमस्टेड) -07824442723
मनिष श्रेष्ठ (प्लमस्टेड) -07852409200
राजेन्द्र श्रेष्ठ (रेडिङ्ग) -07735021285
दिपेश श्रेष्ठ (रेडिङ्ग) -07886399879
जानकी कायस्थ (रेडिङ्ग) -07888842847
पुष्कर तिमिला (वेल्स) - 07792233131
शिवजी श्रेष्ठ (वेल्स) -07877186545
किशोर डंगोल (एडिनबरा) -07944617739
विष्णु भगत महर्जन (ग्लासगो) -07825233742
नारायण श्रेष्ठ (अर्वाडिन) - 07969354219
केशव बहादुर श्रेष्ठ (बेजिङ्गस्टोक) -07868757244
मदनमान श्रेष्ठ (बेजिङ्गस्टोक) -07828026552
प्रेम श्रेष्ठ (हिलिङ्गडन) -07988622818
हरि कुमार श्रेष्ठ (फार्नबरो) -0773753486७
ईश्वर श्रेष्ठ (फलमाउथ) -07891002862
डा. मोहन देव भण्डारी (साउथ म्यनचेष्टर) -07963370731
प्रविन श्रेष्ठ (न्यूपोर्ट) -07889070598
सुरेश श्रेष्ठ (नटिङ्गम, डर्बि) - 07795327236

तथाहरूलाई शैक्षिक योग्यताको आधारमा सम्मान कार्यक्रम राखिएको हुँदा डा. रूपक श्रेष्ठसँग सम्पर्कको लागि अनुरोध गरिन्छ।

दोस्रो वृहत नेवाः भेला आयोजक समिति

बेलायत